

BEROEPSBELANGEN,

„EEN GEWOON DORPSDOKTER”. — *Het Volk* van 30 Maart bevat een artikel, waarin wordt getracht, aan te toonen, dat in de mijnen in Zuid-Limburg meer ongevallen voorkomen, dan de regeering onlangs naar aanleiding van een interpellatie heeft medegedeeld, en dat het verschil zit in de ongevallen, welke niet aan de Rijksverzekeringsbank worden opgegeven, doordat zij geheel door de mijnartsen worden behandeld. Door meer deskundigen kan worden beoordeeld (zoo noodig) wat hiervan juist en ter zake dienende is. Hier wenschen wij alleen gewag te maken van een uitdrukking, die het gevolg is van een bij velen nog steeds bestaande onjuiste opvatting. Aan een brochure van den hoofdmijnarts wordt nl. de mededeeling ontleend, dat op een bepaalde mijn na de aanstelling van een mijnarts het aantal verzuimdagen belangrijk was gedaald, ten gevolge van de meer deskundige behandeling. De schrijver zegt nu, dat deze daling allerminst *aan meer deskundige behandeling te danken kan zijn*, omdat de bedoelde mijnarts „een gewoon dorpsdokter” was, die geen bijzondere ervaring had ten aanzien van ongevallenbehandeling.

Hier hebben wij nu een zeer ouderwetsch begrip. In vroegere tijden werd aan personen met een onvolledige geneeskundige opleiding de bevoegdheid verleend, om uitsluitend op het „platteland” de praktijk uit te oefenen. Het schijnt, dat men dacht, dat de „plattelandsbevolking” het daarmee wel kon doen. Heden ten dage wordt zulk een onderscheid niet meer gemaakt, maar was dat het geval, dan zou ik denken, dat men de bevoegdheid voor het platteland juist aan de bekwaamste artsen zou moeten geven. Daar moet men in staat zijn tot kunstbewerkingen op allerlei gebied, die in de stad aan de specialisten worden toevertrouwd, of zich vanzelf aan den algemeenen practicus onttrekken, of waarvoor gemakkelijk ziekenhuizen ter beschikking staan.

De *gewone* dorpsdokter moet dus boven het gemiddelde uitsteken. Er zijn ook buitengewone dorpsdokters, naar weerszijden. Er zijn er, die tot de hooge, zelfs tot de hoogste plaatsen in de geneeskundige wetenschap en kunst zijn gestegen. Om niet persoonlijk te worden, wil ik alleen dorpen als Smilde en Meerssen noemen. En wie niet voor de zeer bijzondere eischen der dorpspraktijk berekend waren, want die moeten uit den aard der zaak ook zijn voortgekomen, kan men, zoo men wil, ook al buitengewoon noemen. Want „gewoon” zijn, door de natuurlijke selectie, de menschen, die op hun plaats zijn, en daarom kan ik onzen schrijver gerust stellen voor het geval hij dorpsbewoner mocht worden en (onverhoopt!) de hulp noodig mocht hebben van een „gewonen dorpsdokter”.

ONNOODIGE GEBREKEN DER MIDDENSTANDSZIEKTEVERZEKERING. — Op één punt is de zoo gewenschte overeenstemming tusschen de natiën reeds bereikt: de slimmigheden, waarmede men anderen tracht te onthouden wat hun toekomt of waarmede de lieden trachten te verkrijgen wat hun niet toekomt, zijn overal dezelfde. Zoo vinden wij in de *Berl. Aerzte Corresp.* van 20 Maart twee klachten over verkeerdheden van en jegens de middenstandsziekteverzekering, welke ook door een volbloed-Nederlander hadden kunnen zijn geschreven. Verkeerdheden, die naar weerszijden een wantrouwen moeten verwekken, waarop deze nuttige en welhaast onontbeerlijke instelling zou kunnen stranden, indien niet *alle* betrokkenen van goeden wille, maatschappijen, artsen en verzekerden ze trachten te keeren.

Daar is de al te gediensstige contrôlearts, die een man met acuut gewrichtsrheumatisme bezoekt en hem vraagt, of hij ook al eerder rheumatisme heeft gehad. Ja, is het antwoord, voor 15 jaren; sedert dien tijd gezond geweest. Gevolg: weigering der uitkeering, wegens „chronische” ziekte.

Of wel: een vrouw is gedurende eenige weken behandeld wegens neurasthenie. Bezoek — zonder onderzoek — van den controlearts, die van oordeel is, dat zij zeker reeds vóór de verzekering aan deze nerveuse stoornissen heeft geleden. Geen